

ONCE UPON A TIME IN TIANXIA

De y.obidin

Într-o bună zi veniră cei trei copii ai Maestrului Van la el, și fiecare avea de spus ceva neobișnuit.

– Tată, – sfiindu-se și roșind, rosti feciorul mai mare.- Mi se pare că iubesc bărbații mai mult ca femeile. Iar dintre bărbați cel mai mult îl iubesc pe Sun Hui din satul vecin. El e atât de...,atît de!... el e ca Byakuya din "Bleach"!... Știu, tu vroiai ca eu să fiu sprijinul tău pentru viitor, continuatorul neamului și moștenitorul măestriei tale, dar... scuză-mă, eu vreau altceva. N-ai nimic împotriva, dacă îl voi aduce pe Sun Hui la noi acasă, vom dormi împreună în acelaș pat și vom privi focul din cămin, ținându-ne de mână?..

– Tată, – rușinându-se, zise feciorul mijlociu. – Mie îmi pare că eu sînt pacifist și chiar nici nu mă pot uita la arme, la mîncare din carne și la suferințele altora. Eu știu, tu vroiai să devin un luptător, un ocrotitor și învingător, gloria cărui se va răspîndi în toată Tianxia, dar... scuză-mă, eu vreau altceva. N-ai nimic împotriva, dacă voi eschiva de la armată, și vom lua în casă purcelușul nostru pe care îl îngrășăm pentru Sărbătoarea Lanternelor? Îi voi da numele Pikachu, îl voi scărda în apă caldă, îi voi lega la gît o fundiță albastră, și noi cu Pikachu vom mîncea numai mîncare vegetală!..

– Tată! – spuse fiica iubită a maestrului Van, Ma San, hîțînînd ușor piciorușul grațios pe podeaua de lut. – Tu doar știi că eu sînt o fată tînă, frumoasă și deșteaptă. De aceea eu vreau să mă autoafirm și să trăiesc pentru mine. Eu știu, tu vroiai să mă vezi o soție iubitoare, gospodină pricepută și mamă grijulie a numeroșilor tăi nepoți, dar, scuză-mă, nepoți nu vei avea . N-ai nimic împotriva dacă voi pleca la oraș, voi munci acolo în oficiu, voi face carieră și voi deveni child-free? Iar duminicile voi veni la tine la casa de bătrîni cu "Matiz"-ul meu și o să-ți fac cadou un balansoar splendid...

Maestrul Van deja deschisese gura ca să le spue tare și răspicat tot ce se gîndește despre ei, dar așa si nu scoase niciun sunet. "Trebue oare? – se gîndi el deodată. – Ce drept am eu să hotărăsc pentru copiii mei, cum să trăiască, cu cine să doarmă, ce să mănînce, în ce să creadă? Doar ei sînt persoane libere! Și ce dacă cel mai mare are deabia șaptesprezece ani? Ia te uită, mie nu-mi place! Nu-i nimic, voi răbda, în schimb copiii mei vor fi fericiți! La urma urmei, cu cît omul este mai civilizată, cu atît este mai tolerant, așa că pot eu oare să ma comport ca un necioplit?!"

– Bine, – spuse el obosit, – trăiți cum doriți.

...Au trecut zece ani. Copiii trăiau cum doreau, iar Maestrul Van pur și simplu se lehametise de tot.

Într-o zi veni la vecinul său, să-și împărtășească necazurile, și-l văzu pe Maestrul Chan, care stătea în foisor în fața grădinuței din pietre, bea vin din prune și fuma ciubucul său preferat.

– Ce mai faci, vecine? – întrebă Mestrul Van. – Totu-i cum se cuvine? Ce se mai aude de la copilași?

Maestrul Chan sorbi fără grabă din ceașcă și răspunse:

– Feciorul mai mare s-a însurat cu fiica judecătorului de ținut. Trăiesc în bună înțelegere, el câștigă bine, au în oraș o casă mare. Feciorul mijlociu slujește în cavaleria imperială la hotarele de Sud ale Tianxia. Este comandantul unei sotnii de călărași. Dușmanii se tem de el ca de foc, prietenii îl iubesc, subalternii îl respectă, iar șefii îl prețuesc. Iar fiică-mea – uite-o și pe frumusețea mea de fată, bărbatul ei drag și cei cinci nepoței ai mei...

– De necrezut! – exclamă Mestrul Van. – Dar oare cu zece ani în urmă copiii tăi, fiind tineri, înflăcărați și naivi, nu veniră la tine, voind ceva neobișnuit?!

Maestrul Chan dădu cumpătat din cap, în semn de încuviințare.

– Și cum de ai reușit să educi asemenea copii cumsecade?!

– Pur și simplu le-am spus, că dacă o să continue să-și facă de cap, le rup șirele spinărilor cu lopata.

De atunci discipolii Maestrului Van sînt numiți ”toleraști”, iar discipolii Maestrului Chan – ”șoviniști”.

© Мария Сурьгина
traducere de y.obidin